

Sygn. akt II UK 46/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Halina Kuryło (sprawozdawca)

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z wniosku J. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 8 grudnia 2020 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 12 września 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Apelacyjnemu w (...) do ponownego rozpoznania i
rozstrzygnięcia o kosztach postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 12 września 2018 r. oddalił apelację organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w T. z dnia 31 października 2017 r., którym zmieniono decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w T. z dnia 3 czerwca 2016 r. i stwierdzono, że J. W., jako wspólnik jednoosobowej spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 16 lipca 2003 r. do 27 lutego 2011 r.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych: J. W. zarejestrował jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą „W.” w zakresie kupna i sprzedaży nieruchomości na własny rachunek, wskazując jako datę rozpoczęcia działalności dzień 1 czerwca 2007 r. Od 14 czerwca 2007 r. ubezpieczony dokonał także zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego, wskazując kod tytułu do ubezpieczeń osoby, dla której podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne określona została w art. 18a ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Ubezpieczony figurował od 1 czerwca 2007 r. w ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Miasta T. pod nr (...), a następnie w C. oraz jako podatnik w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w T.. Za okres od czerwca 2007 r. do lipca 2015 r. dokonał rozliczenia z tytułu podatku od towaru i usług.

Odwołujący się faktycznie nie prowadził jednak pozarolniczej działalności gospodarczej. W dniu 16 września 2015 r. złożył w Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej wniosek o zmianę wpisu, w którym jako datę zaprzestania działalności gospodarczej wskazał dzień 1 czerwca 2007 r., tj. datę odpowiadającą zgłoszeniu rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej.

W dniu 9 kwietnia 1998 r. została zawiązana spółka pod firmą „N” sp. z o.o. z siedzibą T.. Umowę spółki zawarto w formie aktu notarialnego. Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. VII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 3 czerwca 2004 r. spółka ta została wpisana do rejestru przedsiębiorców pod nr KRS (...). Przedmiot działalności spółki określono jako: produkcja konserw, przetworów z mięsa, z podrobów mięsnych i z krwi, magazynowanie i przechowywanie towarów oraz usługi inne. Od 2001 roku wspólnikami tej spółki byli: J. W. , posiadający 3.500 udziałów o łącznej wartości 350.000 zł i A. S. , posiadający także 3.500 udziałów o łącznej wartości 350.000 zł. Obaj panowie byli już wcześniej wspólnikami Spółki G., która prowadziła działalność w zakresie produkcji obwodów drukowanych. Spółka ta zajmowała pomieszczenia położone przy ul. K. w T.. Od 2003 roku wspólnicy planowali

wybudować w nich fabrykę obwodów drukowanych. W późniejszym okresie pomieszczenia te zostały sprzedane, dlatego fabryka miała powstać na terenie nabywcy - Spółki N.. Między wspólnikami doszło jednak do konfliktu, w wyniku którego A. S. - jako większościowy udziałowiec, zdecydował o przeniesieniu siedziby Spółki G. do K.. W ramach rozliczenia mężczyźni ustalili, że ubezpieczony przejmie od wspólnika udziały w Spółce „N.”.

W dniu 16 lipca 2003 r. A. S. zawarł z J. W. umowę sprzedaży udziałów spółki „N.” sp. z o.o. z siedzibą T., na mocy której sprzedał mu 3.500 udziałów za łączną kwotę 350.000 zł, stanowiących 50% kapitału zakładowego spółki. Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. VII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 3 czerwca 2004 r. J. W. został wpisany do rejestru Spółki, jako jej jedyny wspólnik posiadający 7.000 udziałów o łącznej wartości 700.000 zł, a nadto jako członek jednoosobowego zarządu.

W dniu 28 lutego 2011 r. J. W. zawarł z P. K. umowę sprzedaży udziałów spółki „N.” sp. z o.o., na mocy której sprzedał mu 3.600 udziałów za łączną kwotę 360.000 zł. Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. VII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 9 marca 2011 r. P. K. został wpisany do rejestru spółki jako wspólnik. Spółka za lata 2003 - 2011 nie złożyła żadnych sprawozdań finansowych, ani sprawozdań z działalności. Ostatecznie odwołujący się zrezygnował z planów związanych z budową fabryki, gdyż nie miał na to środków finansowych. Uchwałą Zgromadzenia Wspólników zapadłą w dniu 30 czerwca 2012 r. J. W. został odwołany z funkcji prezesa zarządu spółki, a w jego miejsce powołano P. K. . Postanowieniem Sądu Rejonowego w T. VII Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 14 sierpnia 2012 r. zmiana ta została ujawniona w rejestrze. Aktualnie spółka znajduje się w stanie upadłości. W dniu 17 czerwca 2016 r. wyznaczono syndyka masy upadłościowej w osobie R. N. . Spółka „N.” sp. z o.o. figuruje w rejestrze podatników prowadzonym przez Drugi Urząd Skarbowy w T. od 15 lutego 1999 r., przy czym w okresie od 1 maja 2001 r. do 26 czerwca 2006 r. zostało zgłoszone zawieszenie prowadzenia działalności. Spółka składała zeznania CIT-8 za lata 1999 - 2002 oraz 2004 - 2015 r.

W spornym okresie spółka zgłosiła do ubezpieczeń społecznych A. S. od 1 maja 2000 r. do 14 maja 2000 r., jako osobę wykonującą pracę na podstawie

umowy agencyjnej, umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia. A. S. zajmowała się obsługą księgową firmy, przy czym nikt nie zgłosił się do niej po odbiór dokumentów. Od lipca 2002 r. nie były wydawane decyzje przenoszące na członków zarządu „N.” sp. z o.o. odpowiedzialność za jej zobowiązania składkowe. Względem spółki, jako płatnika składek, nie było też prowadzone postępowanie egzekucyjne.

Od początku istnienia spółka „N.” sp. z o.o. z siedzibą T. faktycznie nie prowadziła działalności gospodarczej, była jednak użytkownikiem wieczystym nieruchomości Skarbu Państwa. Brak przychodów przy istniejących obciążeniach podatkowych związanych z nieruchomością (podatek od nieruchomości, opłaty za wieczyste użytkowanie gruntu oraz odsetki) spowodował powstanie narastającego zadłużenia spółki. Aby je spłacić, planowana była sprzedaż nieruchomości. W 2006 roku ubezpieczony znalazł klienta, który chciał wykupić nieruchomość pod budowę marketu M.. Skontaktował się więc z biurem nieruchomości, od którego dowiedział się, że sprzedaż będzie możliwa jeśli tylko opłacone zostaną zaległości za użytkowanie wieczyste gruntu. J. W. - jako osoba prywatna, zaciągnął pożyczki (między innymi od P. K. i P. M.), złożył deklarację VAT spółki w Urzędzie Skarbowym i uregulował należności z tytułu użytkowania wieczystego. W późniejszym okresie wierzytelności z tytułu pożyczek zostały przeniesione na Spółkę. Do sprzedaży nieruchomości ostatecznie jednak nie doszło.

Przed Sądem Okręgowym w T. toczyła się sprawa z powództwa „N. ” Sp. z o. o. przeciwko K. M. o pozbawienie wykonalności tytułów wykonawczych (sygn. akt I C (...)). Wyrokiem z 20 maja 2013 r. powództwo zostało częściowo uwzględnione. Sąd pierwszej instancji ustalił, że spółka z o. o. „N.” została przejęta przez J. W. w 2001 roku. Spółka nie prowadzi żadnej działalności gospodarczej. J.W. nabył udziały w tej spółce, wiedząc, że jej jedynym majątkiem jest wieczyste użytkowanie gruntu przy ul. K.. Jednocześnie wiedział, że spółka posiada długi wobec Gminy i Skarbu Państwa z tytułu podatku od nieruchomości oraz opłat z tytułu wieczystego użytkowania. Wyrokiem z dnia 22 lipca 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...) zmienił powyższy wyrok, przy czym nie poczynił odmiennych ustaleń w zakresie prowadzenia przez spółkę działalności gospodarczej.

W związku z brakiem zgłoszenia J. W. do ubezpieczeń społecznych, jako wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, w dniu 4 kwietnia 2016 r. organ rentowy skierował do odwołującego się zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie ustalenia okresu podlegania przez niego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej. W dniu 3 czerwca 2016 r. zapadła zaskarżona decyzja.

Sąd odwoławczy zaaprobował ustalenia faktyczne poczynione w sprawie przez Sąd pierwszej instancji, a także ocenę prawną tego Sądu prowadzącą od stwierdzenia, że odwołujący się, jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, nie podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w spornym okresie.

Sąd Apelacyjny wskazał, że od dnia 1 stycznia 2003 r., w myśl art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm., dalej jako ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych lub ustawa systemowa), za osobę prowadzącą pozarolniczą działalność uważa się wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej. Bezspornym było, że w okresie od 16 lipca 2003 r. do 27 lutego 2011 r. J. W. posiadał wszystkie udziały w „N.” sp. z o.o. z siedzibą T.. Jednakże, w ocenie Sądu odwoławczego, podleganie ubezpieczeniom społecznym przez wspólnika spółki prawa handlowego nie pozostaje jedynie w związku z wpisem do Krajowego Rejestru Sądowego faktu prowadzenia przez niego działalności gospodarczej. O objęciu ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością decyduje prowadzenie przez niego pozarolniczej działalności, której zakres pojęciowy nie pokrywa się ściśle z zakresem prowadzenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy o swobodzie prowadzenia działalności gospodarczej (art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych).

W ocenie Sądu drugiej instancji, zebrany w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje na nieprowadzenie przez „N.” sp. z o.o. z siedzibą T. działalności gospodarczej, o jakiej mowa w ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Z materiału tego wynika, że odwołujący się prowadząc rozmowy z potencjalnym klientem czy biurem nieruchomości, reprezentował wprawdzie spółkę,

były to jednak działania incydentalne i niepodjęmowane w związku z profilem jej działalności gospodarczej. Środki finansowe potrzebne na spłatę zadłużenia spółki zaciągał jako osoba prywatna.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, J. W. nie podlegał w spornym okresie ubezpieczeniom społecznym, bowiem spółka „N.”, mimo figurowania w Krajowym Rejestrze Sądowym, w rzeczywistości nie prowadziła działalności gospodarczej. Ustaleń takich dokonał już Sąd Okręgowy w T. w sprawie o sygn. I C (...). Także postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie potwierdziło ich trafność. Z przedłożonej przez ubezpieczonego dokumentacji wynika, że w Drugim Urzędzie Skarbowym w T. w okresie od 1 maja 2001 r. do 26 czerwca 2006 r. zostało zgłoszone zawieszenie prowadzenia działalności, oraz że Spółka za lata 2003 - 2011 nie złożyła żadnych sprawozdań finansowych, ani sprawozdań z działalności. W składanych od 2013 roku sprawozdaniach z działalności wskazywano natomiast, że działalność gospodarcza nie jest prowadzona od lat. Spółka nie osiąga przychodów, generuje jedynie zadłużenie związane z użytkowaniem wieczystym oraz obciążeniami podatkowymi za nieruchomości. Jak wynika z zeznań ubezpieczonego, jeszcze w czasie kiedy drugim wspólnikiem spółki był A. S., mieli oni plan wybudowania w pomieszczeniach przy ul. K. w T. fabryki obwodów drukowanych. Po przejęciu przez wnioskodawcę udziałów A. S. (16 lipca 2003 r.) plany budowy fabryki nie były już nigdy podejmowane. Odwołujący się nie podejmował także żadnych działań związanych ze spółką, poza próbą sprzedaży należącej do spółki nieruchomości. Również świadek R. N., syndyk masy upadłości spółki, wskazywała, że spółka została utworzona w celu wyodrębnienia z wcześniejszego podmiotu nieruchomości i przeniesienia jej do spółki „N.”. Spółka nie prowadziła jednak faktycznej działalności gospodarczej. Świadek P. K. , który prowadził z ubezpieczonym interesy jeszcze kiedy wnioskodawca był prezesem spółki G., także potwierdził, że spółka „N.” nie prowadziła jakiejkolwiek działalności usługowej bądź też handlowej. Wszystkie te okoliczności prowadzą do oceny, że spółka „N.” sp. z o.o. z siedzibą T. nie prowadziła działalności gospodarczej i tym samym ubezpieczony, jako jednoosobowy wspólnik tej spółki, nie podlegał z tego tytułu ubezpieczeniom społecznym.

Organ rentowy wywiódł od powyższego wyroku skargę kasacyjną, zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucił naruszenie prawa materialnego: art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 4, art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, przez ich błędną wykładnię, co w konsekwencji spowodowało błędne przyjęcie, że J.W., jako wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym: emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu w okresie od 16 lipca 2003 r. do 27 lutego 2011 r.

Z powołaniem się na powyższy zarzut, skarżący wniósł o uchylenie w całości wyroku Sądu drugiej instancji, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy, przez oddalenie odwołania ubezpieczonego; alternatywnie wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponowne rozpoznania oraz zasądzenie na rzecz organu rentowego kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w porządku prawnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna zasługuje na uwzględnienie.

Analizę prawidłowości zaskarżonego wyroku wypada rozpocząć od przypomnienia, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dla włączenia danej osoby do ubezpieczenia społecznego niezbędna jest przynależność do określonej w ustawie systemowej grupy podmiotów podlegających obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2016 r., III UK 83/15, LEX nr 2026236; z dnia 6 sierpnia 2013 r., II UK 11/13, LEX nr 1460954; z dnia 19 lutego 2008 r., II UK 122/07, LEX nr 448905). W myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, osoby fizyczne prowadzące pozarolniczą działalność podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu, a z mocy art. 11 ust. 2 tej ustawy – dobrowolnemu ubezpieczeniu chorobowemu. Tytułem podlegania tym ubezpieczeniom jest zatem prowadzenie pozarolniczej działalności. Stosownie do art. 13 pkt 4 ustawy systemowej,

podleganie obowiązkowym ubezpieczeniom tej kategorii osób następuje zaś od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tejże działalności, z wyłączeniem okresu, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Pojęcie "prowadzenia działalności pozarolniczej" nie zostało zdefiniowane w art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej; treść normatywną powołanego przepisu uzupełnia art. 8 ust. 6 tej ustawy, w którym określono podmioty i wymieniono warunki, na których podmioty te podlegają ubezpieczeniom społecznym. Chociaż definicja osoby prowadzącej pozarolniczą działalność uległa zmianie, to zgodnie z art. 196 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Przepisy wprowadzające ustawę Prawo przedsiębiorców oraz inne ustawy dotyczące działalności gospodarczej (Dz.U. z 2018 r., poz. 650), do postępowań w sprawach przedsiębiorców wszczętych na podstawie przepisów dotychczasowych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy - Prawo przedsiębiorców, stosuje się przepisy dotychczasowe. Do takich postępowań stosuje się także art. 8 ust. 6 ustawy systemowej w brzmieniu obowiązującym przed dniem 30 kwietnia 2018 r., zawierający definicję osób prowadzących pozarolniczą działalność i zaliczający do tego grona: 1) osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą na podstawie przepisów o działalności gospodarczej lub innych przepisów szczególnych; 2) twórców i artystów; 3) osoby prowadzące działalność w zakresie wolnego zawodu – a) w rozumieniu przepisów o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne, b) z której przychody są przychodami z działalności gospodarczej w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych; 4) wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością oraz wspólników spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej; 5) osoby prowadzące niepubliczną szkołę, placówkę lub ich zespół, na podstawie przepisów o systemie oświaty.

Warto podkreślić, że tylko osoby wymienione w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność sensu stricto. Natomiast co do osób wymienionych w pkt 4 tego ustępu należy przypomnieć, że wspólnicy osobowych spółek prawa handlowego podlegali obowiązkowi

ubezpieczenia społecznego na podstawie ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu osób prowadzących działalność gospodarczą (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 46, poz. 250), jako osoby fizyczne wykonujące działalność prowadzoną przez kilka osób w ramach jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej (ubezpieczeniu podlegała każda z tych osób - art. 1 ust. 2 ustawy). Było to rozwiązanie odpowiednie do regulacji ówczesnie obowiązującego Kodeksu handlowego, zachowującego moc w zakresie przepisów o spółce jawnej (art. 75-142 k.h.), spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (art. 158-306 k.h.) i spółce akcyjnej (art. 307-497 k.h.); przepisy o spółce komandytowej zostały przywrócone przez ustawę zmieniającą z dnia 31 sierpnia 1991 r. (Dz.U. Nr 94, poz. 418). W pierwotnym brzmieniu obowiązującej od dnia 1 stycznia 1999 r. ustawy systemowej nie wymieniono osób, które - w różnych formach - wykonują działalność gospodarczą, lecz określono krąg podmiotów podlegających obowiązkowi ubezpieczenia przez odesłanie do przepisów o działalności gospodarczej i innych przepisów szczególnych. Wspólnicy spółek osobowych byli więc traktowani jako podmioty gospodarcze w rozumieniu art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1988 r. o działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 41, poz. 324). Z wejściem w życie w dniu 1 stycznia 2001 r. ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178 ze zm.), przedsiębiorcę zdefiniowano jako osobę fizyczną, osobę prawną oraz niemającą osobowości prawnej spółkę prawa handlowego. Jednocześnie w Kodeksie spółek handlowych, który właśnie zaczął obowiązywać, ustanowiono - jako spółki osobowe - spółkę jawną, partnerską, komandytową i spółkę komandytowo-akcyjną (art. 4 pkt 1 k.s.h.) oraz postanowiono, że spółki, a nie ich wspólnicy, prowadzą przedsiębiorstwo pod własną firmą oraz że tylko one mogą we własnym imieniu nabywać prawa, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywane. W tak ukształtowanym stanie prawnym wspólnicy spółek jawnych, komandytowych i partnerskich - nie będąc przedsiębiorcami - przestali być uznawani za osoby prowadzące działalność, także na gruncie przepisów ubezpieczeniowych. W judykaturze prezentowany był później pogląd, że decydowało to o wyłączeniu wspólników spółek osobowych z ubezpieczenia społecznego w okresie od dnia 1 stycznia 2001 r. do dnia 31 grudnia 2002 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 25 stycznia 2005 r., I UK 157/04, OSNP 2005 nr

17, poz. 274 i z dnia 16 czerwca 2002 r., I UK 335/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 63). Ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 241, poz. 2074 ze zm.) dodano art. 8 ust. 6 pkt 4, który zaczął obowiązywać od dnia 1 stycznia 2003 r.

Co do wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, w uzasadnieniu projektu ustawy nowelizacyjnej, w której przyjęto przepis art. 8 ust. 6 ustawy systemowej w jego nowym brzmieniu, wskazano, że wprowadzona zmiana wypełnia lukę prawną, która powodowała, że w większości przypadków wspólnicy jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością pozbawieni byli ochrony ubezpieczeniowej. W dotychczasowym stanie prawnym, aby podlegać ubezpieczeniom społecznym musieli oni mieć zawartą ze spółką umowę o pracę. Nie zawsze jednak mogli skutecznie zawrzeć umowy "sami ze sobą". Zgodnie z nowelizacją, wspólnicy ci traktowani są w zakresie ubezpieczeń społecznych tak samo, jak osoby prowadzące działalność gospodarczą (LEX Omega). Z przedstawionego wyżej uzasadnienia, mającego walor wykładni autentycznej, wynika, że ustawodawca kierował się zasadą powszechności ubezpieczeń społecznych. Również Sąd Najwyższy ocenił wprowadzenie omawianej regulacji, jako istotną zmianę merytoryczną w kierunku zgodnym z zasadą powszechności ubezpieczenia i równego traktowania ubezpieczonych w zakresie objęcia obowiązkiem ubezpieczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 maja 2005 r., I UK 258/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 58 z glosą P. Bielskiego, Prawo Spółek 2006, z. 9 oraz uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2006 r., I UZP 4/05, OSNP 2006 nr 19 -20, poz. 403).

Regulacja art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń wzbudzała w przeszłości pewne kontrowersje stanowiące podstawę do wystąpienia do Trybunału Konstytucyjnego ze skargą konstytucyjną, w której zakwestionowano zgodność wspomnianego przepisu z art. 32 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 64 ust. 1 i 2 Konstytucji RP właśnie w zakresie, w jakim zalicza on do katalogu osób prowadzących pozarolniczą działalność także wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 25 września 2014 r., SK 4/12 (OTK-A 2014 nr 8, poz. 95), orzekł jednak, że art. 8

ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, w zakresie odnoszącym się do wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, jest zgodny z art. 64 ust. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji RP oraz umorzył postępowanie w pozostałym zakresie ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku. Uzasadniając to orzeczenie, Trybunał między innymi zwrócił uwagę na odrębność prawnopodmiotową wspólnika i spółki kapitałowej oraz fakt, że to nie jednoosobowa spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, ale jej wspólnik jest płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne. Wyjaśnił ponadto, że bezpośrednim powodem wprowadzenia art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych było objęcie ubezpieczeniem wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy z perspektywy prawa ubezpieczeń społecznych znajdowali się de facto w podobnej sytuacji, co osoby prowadzące działalność gospodarczą. Wymieniony przepis miał zapobiegać zawieraniu przez wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością umów o pracę ze spółką w celu uzyskania statusu pracowniczego oraz związanych w tym świadczeń z zakresu ubezpieczeń społecznych. W praktyce częste były bowiem wypadki zawierania tego rodzaju umów, które w inicjowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych postępowaniach sądowych kwalifikowano jako nieważne czynności dokonywane z samym sobą w celu obejścia ustawy. Omawiany przepis pozostaje również w związku z treścią innych przepisów zawartych w ustawie o systemie ubezpieczeń społecznych i realizuje postulat powszechności ubezpieczenia społecznego w odniesieniu do wspólników spółek prawa handlowego. Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych przewiduje różne podstawy (tytuły) ubezpieczenia wspólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością. Podczas gdy wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega ubezpieczeniu na podstawie art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wspólnicy (innych niż jednoosobowe) spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, których łączy ze spółką prawidłowo nawiązany i zgodny z przepisami prawa pracy stosunek pracy, mogą w konkretnych okolicznościach faktycznych podlegać ubezpieczeniu pracowniczemu na podstawie art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Trybunał podkreślił też, że wynikające z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych

zróżnicowanie jest uzasadnione istotnym dla prawa ubezpieczeń społecznych nasyceniem spółki z ograniczoną odpowiedzialnością elementem osobowym oraz szczególnym na tym tle charakterem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością tworzone są zazwyczaj do prowadzenia małych i średnich przedsiębiorstw przez kilku wspólników, najczęściej w celach gospodarczych (niekoniecznie zarobkowych), służąc w pierwszej kolejności ograniczeniu ryzyka związanego z prowadzeniem przedsiębiorstwa i wyłączeniem odpowiedzialności wspólnika. Szczególnie silny związek wspólnika ze spółką zachodzi w jednoosobowej spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, w której to jeden podmiot skupia całość uprawnień korporacyjnych oraz majątkowych przysługujących uczestnikom spółki, a w szczególności prawo głosu, prawo do zysku.

Odnosnie do samej pozarolniczej działalności jako - wspólnego dla wszystkich podmiotów wymienionych w art. 8 ust. 6 ustawy systemowej - tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym trzeba zauważyć, że legalna definicja pojęcia działalności gospodarczej została zawarta w art. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.). Ten przepis miał też zastosowanie do stanu faktycznego poddanego ocenie w rozpoznawanej sprawie. Pod pojęciem działalności gospodarczej rozumiano zarobkową działalność wytwórczą, budowlaną, handlową, usługową oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodową wykonywaną w sposób zorganizowany i ciągły. W obecnym stanie prawnym definicję działalności gospodarczej zawiera art. 3 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. - Prawo przedsiębiorców (Dz.U. z 2018 r., poz. 646 ze zm.). Zgodnie z tym ostatnim przepisem, działalnością gospodarczą jest zorganizowana działalność zarobkowa, wykonywana we własnym imieniu i w sposób ciągły. W obu definicjach nacisk położony jest na zorganizowany i zarobkowy charakter, ciągłość i profesjonalizm.

Ustawa systemowa nawiązuje do definicji działalności gospodarczej tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu odnosi się do osób prowadzących działalność w różnych formach organizacyjno-prawnych, z których nie wszystkie wykonują działalność gospodarczą sensu stricto. Także nie wszyscy

przedsiębiorcy są podmiotami ubezpieczenia z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej, gdyż ubezpieczeniem społecznym objęte są wyłącznie osoby fizyczne, co wyłącza osoby prawne i jednostki organizacyjne niebędące osobami prawnymi, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną, wykonujące we własnym imieniu działalność gospodarczą. O objęciu ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi wspólników spółek osobowych: spółki jawnej, komandytowej lub partnerskiej tworzonych na podstawie Kodeksu spółek handlowych - oraz wspólników jednej tylko ze spółek kapitałowych, tj. jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, o których stanowi art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, decyduje zatem prowadzenie przez nich działalności pozarolniczej, której zakres pojęciowy nie pokrywa się ściśle z powyższymi definicjami działalności gospodarczej.

W orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością objęty jest obowiązkiem ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem obowiązek ubezpieczenia wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, nie zaś z prowadzeniem działalności gospodarczej, czy też faktycznym działaniem w imieniu spółki. O ile podleganie ubezpieczeniom społecznym osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą wiąże się nierozzerwalnie z faktycznym jej prowadzeniem, to posiadanie statusu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, już od momentu wpisu do KRS, rodzi obowiązek ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego. Natomiast okoliczność, że osoba taka nie uzyskiwała żadnych przychodów w związku z byciem wspólnikiem jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, może zostać wzięta pod uwagę przez właściwy organ jedynie w postępowaniu dotyczącym naliczenia i pobrania składek. Podleganie obowiązkowi ubezpieczenia jest bowiem odrębną kwestią od tego, czy dana osoba z tego tytułu jest obowiązana opłacać składkę na owe ubezpieczenia (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego: z dnia 11 stycznia 2019 r., II GSK 4767/16; LEX nr 2608385; z dnia 11 grudnia 2018 r., II GSK 4623/16; LEX nr 26050680; z dnia 1 kwietnia 2014 r., II GSK 263/13, LEX nr 1575469 oraz Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 29

lutego 2016 r., VI SA/Wa 3215/15, LEX nr 2043939 i z dnia 29 lutego 2016 r., VI SA/Wa 3215/15, LEX nr 2043939). Taki też pogląd wyrażany jest w doniesieniu do wspólników spółek osobowych (wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 19 kwietnia 2017 r., VI SA/Wa 2153/ 17; LEX nr 2301490; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 15 lipca 2016 r., III AUa 425/16; LEX nr 2123029).

Podobne stanowisko prezentowane jest w judykaturze Sądu Najwyższego.

W odniesieniu do wymienionych w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej spółek osobowych, Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 września 2010 r., II UK 82/10 (OSNP 2012 nr 1 – 2, poz. 21) stwierdził, że obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym podlega każda osoba fizyczna będąca wspólnikiem spółki komandytowej związanej w celu prowadzenia działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność (art. 6 ust. 1 pkt 5 w związku z art. 8 ust. 6 pkt 4 i w związku z art. 13 ust. 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). W uzasadnieniu wyroku Sąd Najwyższy zauważył, że o ile do dnia 31 grudnia 2002 r. wspólnicy spółek osobowych traktowani byli dla potrzeb podlegania ubezpieczeniom społecznym, jak osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą w rozumieniu art. 8 ust. 1 pkt 1 ustawy systemowej, to od dnia 1 stycznia 2003 r. nie mogą już być tak traktowani, ponieważ z tego kręgu zostali wyłączeni przez wyraźne uznanie ich za osoby prowadzące pozarolniczą działalność (art. 8 ust. 6 pkt 4), ale niebędące osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność gospodarczą. Pozostaje to w ścisłym związku z uregulowaniami Kodeksu spółek handlowych, zgodnie z którymi spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie przedsiębiorstwa pod własną firmą, w której wobec wierzycieli za zobowiązania spółki co najmniej jeden wspólnik odpowiada bez ograniczenia (komplementariusz), a odpowiedzialność co najmniej jednego wspólnika (komandytariusza) jest ograniczona (art. 102), spółka osobowa może we własnym imieniu nabywać prawa, w tym własność nieruchomości i inne prawa rzeczowe, zaciągać zobowiązania, pozywać i być pozywana (art. 8 § 1) i prowadzi przedsiębiorstwo pod własną firmą (art. 8 § 2). Z kolei w myśl art. 4 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, przedsiębiorcą w jej rozumieniu jest osoba fizyczna, osoba prawna i jednostka organizacyjna niebędąca osobą prawną, której

odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną - wykonująca we własnym imieniu działalność gospodarczą (ust. 1), zdefiniowaną w art. 2 jako zarobkowa działalność wytwórcza, budowlana, handlowa, usługowa oraz poszukiwanie, rozpoznawanie i wydobywanie kopalin ze złóż, a także działalność zawodowa, wykonywana w sposób zorganizowany i ciągły. Tak również co do zasady omawiane kwestie regulował obowiązujący do dnia 20 sierpnia 2004 r. przepis art. 2 ust. 1 i 2 Prawa działalności gospodarczej. W świetle przytoczonych wyżej przepisów, spółka komandytowa posiada zdolność prawną i prowadzi przedsiębiorstwo we własnym imieniu i pod własną firmą, a tym samym to ona posiada status przedsiębiorcy podejmującego i wykonującego działalność gospodarczą, a nie jej wspólnicy. Inaczej mówiąc, członkostwo w spółce komandytowej nie jest prowadzeniem działalności gospodarczej, a jej wspólnicy nie podlegają ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia takiej działalności, jak to ma miejsce w przypadku wspólników spółki cywilnej, będących przedsiębiorcami w zakresie wykonywanej przez nich działalności gospodarczej (art. 4 ust. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej). Z tego względu w odniesieniu do tych ostatnich w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, że skoro nieodzownym atrybutem działalności gospodarczej jest jej wykonywanie w sposób zorganizowany i ciągły, to sam udział w spółce cywilnej, niepołączony z uczestnictwem w działalności tej spółki, nie stanowi wystarczającej podstawy do zaistnienia obowiązkowego ubezpieczenia, o którym stanowi art. 13 ust. 4 ustawy systemowej (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 12 maja 2005 r., I UK 275/04, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 59 i z dnia 21 maja 2008 r., III UK 112/07, LEX nr 491466). Stanowiska tego nie można jednak wprost przenosić na wspólników spółki komandytowej, którzy nie prowadzą działalności gospodarczej (działalność tę prowadzi spółka), a tytułem podlegania przez nich obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jest pozostawanie wspólnikami takiej spółki.

Zdaniem Sądu Najwyższego, z treści art. 8 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej wynika, że dla potrzeb podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym wspólnik spółki komandytowej uważany jest za osobę prowadzącą działalność pozarolniczą. Pozostawanie wspólnikiem takiej spółki stanowi zatem prowadzenie pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 1

pkt 4 ustawy. W rezultacie, skoro zgodnie z art. 102 k.s.h. spółką komandytową jest spółka osobowa mająca na celu prowadzenie pod własną firmą przedsiębiorstwa (zorganizowanego zespołu składników niematerialnych i materialnych przeznaczonego do prowadzenia działalności gospodarczej - art. 551 k.c.), to obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym podlega każdy będący osobą fizyczną wspólnik spółki komandytowej zawiązanej w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej i prowadzącej taką działalność. Z tego względu wykonywanie pozarolniczej działalności, o którym stanowi art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, to nic innego jak posiadanie statusu wspólnika spółki komandytowej prowadzącej działalność gospodarczą. Podleganie przez wspólnika takiej spółki obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności pozarolniczej do dnia zaprzestania jej wykonywania należy zatem odnosić do okresu posiadania statusu wspólnika w spółce prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą, a nie do faktycznego uczestniczenia w działalności przedsiębiorstwa. W rezultacie status komandytariusza wyznaczony treścią stosunku prawnego danej spółki komandytowej (art. 120 i następne k.s.h.) nie ma znaczenia dla powstania obowiązku ubezpieczeniowego, gdyż podleganie temu obowiązkowi nie zależy od stosunków zachodzących pomiędzy wspólnikami takiej spółki, ale wyłącznie od pozostawania jej wspólnikami. Prowadzenie pozarolniczej działalności między innymi przez pozostawanie wspólnikiem spółki komandytowej wywołuje skutek w postaci podlegania ubezpieczeniom społecznym. Skutek ten powstaje z mocy prawa i trwa przez cały czas istnienia przesłanek określonych w art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, niezależnie od woli wspólników i ukształtowania przez nich stosunków wewnętrznych spółki.

Przedstawiony wyżej kierunek wykładni znajduje potwierdzenie w zmienionej z dniem 20 września 2008 r. treści art. 13 ust. 4 ustawy systemowej, zgodnie z którym obowiązkowi ubezpieczeniowemu nie podlegają osoby prowadzące pozarolniczą działalność (w tym wspólnicy spółki komandytowej) w okresie, na który wykonywanie działalności zostało zawieszone na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Podstawę takiego zawieszenia stanowi art. 14a ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, w myśl którego wykonywanie

działalności gospodarczej może zawiesić przedsiębiorca. Wspólnicy spółki komandytowej nie są przedsiębiorcami, a więc zawiesić działalność gospodarczą może jedynie spółka. Zawieszenie działalności przez spółkę wywołuje jednak skutek także wobec wszystkich jej wspólników w zakresie podlegania ubezpieczeniom społecznym. W okresie zawieszenia działalności przez spółkę jej wspólników nie można bowiem uznać za osoby prowadzące pozarolniczą działalność przez pozostawanie wspólnikami spółki prowadzącej (wykonującej) działalność gospodarczą.

W przypadku osób przystępujących do już istniejących spółek osobowych, orzecznictwo Sądu Najwyższego stoi na stanowisku, że komandytariusz przystępujący w formie aktu notarialnego do zarejestrowanej spółki komandytowej, która prowadzi działalność pozarolniczą, podlega od dnia tego przystąpienia (a nie od dnia jego zarejestrowania w Krajowym Rejestrze Sądowym) obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzonej przez spółkę działalności pozarolniczej, chyba że podlega już innemu obligatoryjnemu tytułowi ubezpieczeń społecznych (art. 8 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z o systemie ubezpieczeń społecznych). Zatem data podpisania aktu notarialnego o przystąpieniu do spółki komandytowej jest terminem, od którego należy opłacać obowiązkowe składki na ubezpieczenia społeczne (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 18 kwietnia 2013 r., II UK 227/12; OSNP 2014 nr 7, poz. 103; z dnia 7 stycznia 2013 r., II UK 144/12; LEX nr 1281321; z dnia 7 grudnia 2012 r., II UK 121/12, OSNP 2013 nr 23 – 24, poz. 281; z dnia 7 grudnia 2012 r., II UK 119/12, LEX nr 1619631; z dnia 7 grudnia 2012 r., II UK 121/12, OSNP 2013 nr 23 – 24, poz. 281; z dnia 23 października 2012 r., II UK 75/12, LEX nr 1619682; z dnia 7 marca 2012 r., II UK 18/12, OSNP 2013 nr 5 – 6, poz. 60).

Z kolei w odniesieniu do wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2011 r., II UK 271/10 (LEX nr 817528) wyrażono pogląd, że obowiązek ubezpieczenia tegoż wspólnika powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, a nie z prowadzeniem działalności gospodarczej. W uzasadnieniu tego stanowiska wyjaśniono, że na tle art. 8 ust. 6 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należy stwierdzić, iż pojęcie "prowadzenie działalności pozarolniczej"

jest pojęciem szerszym od działalności gospodarczej określonej w art. 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej. Do pojęcia działalności gospodarczej w powyższym (wąskim) rozumieniu ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych odwołuje się tylko w art. 8 ust. 6 pkt 1, a w pozostałych punktach tego przepisu wymienia osoby nieprowadzące działalności gospodarczej w ścisłym znaczeniu tego pojęcia. Właśnie w kręgu tych osób znajduje się wymieniony w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wspólnik jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, który jest objęty obowiązkiem ubezpieczenia bez względu na fakt prowadzenia działalności gospodarczej. Powyższy przepis został wprowadzony od dnia 1 stycznia 2003 r. ustawą z dnia 18 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw, Dz.U. Nr 241, poz. 2074, ze zm.), a jego celem było rozszerzenie obowiązku ubezpieczenia społecznego w przypadku wspólników jednoosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, aby nie musieli oni w celu objęcia ubezpieczeniem zawierać umów z własną spółką. W związku z powyższym, obowiązek ubezpieczenia wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością powiązany jest jedynie z posiadaniem przez niego takiego statusu prawnego, a nie z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Analogicznie Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyrokach: z dnia 11 września 2013 r., II UK 36/13 (LEX nr 1391783); z dnia 3 sierpnia 2011 r., I UK 8/11 (OSNP 2012 nr 17-18, poz. 225); z dnia 9 czerwca 2010 r., II UK 33/10 (LEX nr 598436) i z dnia 12 lipca 2017 r., II UK 295/16 (LEX nr 2347776), stwierdzając, że jedyny wspólnik spółki z ograniczoną odpowiedzialnością podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym na podstawie tytułu określonego w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej. Z treści tego przepisu wynika, że samo posiadanie statusu wspólnika jednoosobowej spółki z ograniczoną odpowiedzialnością decyduje o podleganiu przez niego ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności pozarolniczej (art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy systemowej).

Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że z chwilą nabycia przez J. W. w dniu 16 lipca 2003 r. wszystkich udziałów powołanej aktem notarialnym spółki „N.” sp. z o.o. z siedzibą T., stał się on jedynym wspólnikiem tej spółki i z tego tytułu podlegał obowiązkowo

ubezpieceniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu. Ubezpieczenie to trwało przez cały czas posiadania przez odwołującego się statusu jednoosobowego wspólnika tejże spółki, poza okresem zawieszenia przez spółkę działalności gospodarczej.

Podzielając zarzuty w wnioski kasacyjne, Sąd Najwyższy z mocy art. 398¹⁵ § 1 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 398²¹ k.p.c. orzekł jak w sentencji.